

DRUGE CELINE

Michele Obit *Pesmi*

Nikoli ne bom prepričan
da sem bil otrok.

Nikoli nisem bil dovolj radoveden da bi odkril
nikoli nisem z jezo
preprostih vojakov in generalov branil
svojih dvorišč.

Nikoli nisem našel veselja pri opazovanju
cirkuških glumačev;

nikoli nisem nekega jutra odšel od doma
v navzkrižnem teku
prek travnatih polj
povzročajoč preplah med metulji

da bi iz daljave zaslišal
materin klic.

Nikoli ne bom prepričan
da sem bil otrok
a branim to svoje življenje
s srcem utopljenim v vročih kopelih
v umetnih trepalnicah in z umetnim
vonjem prevlek na sedežih

spominjajoč se prsi starih mater ki dojijo
stare otroke.

Od vseh tistih ki jih je porodil zdajšnji čas
sem morda jaz najmanj uspel.

Vonj spanca in povodca
 stara gara za denar
 na dnu žepov
 poti in življenj
 (misliš da sem vedno jaz
 tisti ki beži
 je vedno nekdo drug).
 Tako ljubezen izgubi sijaj
 v spomladanskih nedeljah
 speča na naslonjalah misli
 in dnevi ki sledijo toku
 in reki in ladjam
 (in ti misliš da sem vedno jaz
 tisti ki životari
 je gotovo nekdo drug).
 Potem na skrivaj kažejo moj obraz
 med mnogimi drugimi
 je tisti ki spi
 je tisti ki sanja
 tako utrujen sem od teh ponjav
 in medlih argumentov
 od senc, ki si sledijo
 nenadno prižganih luči
 ki pravijo tako: želela bi
 da bi me ljubil
 kot te ljubim jaz.
 In ti misliš da sem vedno jaz
 tisti ki sem.
 Vedno je nekdo drug.

Ni mi bila dovolj
 vsa ljubezen Benetk
 nizdol po stopnicah po
 peščenih ulicah
 čudežno se ti brezna
 nebes in plimovanja zdijo
 ničeva - pristanišča brez oblakov
 dolžina enega koraka
 ki se ga ne odločiš storiti.
 Morda tebi ni bilo dovolj - nato -
 se noč in dan
 sprehajati ob obali
 da bi v srcu ohranil tisto školjko
 in morda je boljše tako:
 ne boš me videla rasti
 v letih
 z vejami bršljana, ki mi bodo prekrile
 oči.

Vedel sem da me boš prišla
 pozdravit
 (Vedela sem da me boš čakal
 - pravi ona - v zadregi pod dežnikom
 in z utrujenim smehljajem)

(Tistega večera)

Srečali smo se tistega večera
v nekakšni sobani
tri ženske trije moški ali
nekaj podobnega
da bi klepetali o naših stvareh
obsedeni mladi ljudje
z zgolj mrzlično voljo
po brezciljnem teku.
Ena vrata so bila tam.
Edina.
Vprašal sem ali so to
vrata stranišča.

Vstopil sem
se pogledal v ogledalo
opravił svoje.

Potegnil sem vodo.
Ni delovalo.
Nekako kot vse drugo.

Rad bi ti rekel, da sem
tvoj a ne morem
ker

ker ti si svoj
in se samo včasih
predaš meni.

Odgovori zame – ki molčim.
Barka in morje in
druge majhne osamljenosti
se mi vračajo v spomin – zvečer
se v meni razraščajo misli.
Za vse druge – veš
sem zgolj naslikal besede
sključenim ljudem, ki ne vedo;
njihova hvaležnost se zdi
moj dim ali težka sapa
ko je hladno
in njihova mnjenja tablete
ki jih vzameš zvečer da bi se
zjutraj počutil še slabše.

Tukaj imam kup papirja
in dva tri časopise in
večni vonj in seveda
svoje knjige. To je
kar bom prinesel s seboj
če te bom prišel obiskat

(izsledit – ker se boš
med enakimi ljudmi izgubila
tudi ti).

(hipoteza potovanja)

We shall not cease from exploration
And the end of all our exploring
Will be to arrive where we started
And know the place for the first time.

T. S. Eliot, *Four Quartets*

I

Leta sem bil na oknu
preštevajoč mimohod stvari in oseb
in moje skrajno mesto je bilo drevo
način hoje mežikanje oči
spomin na oblake ali nasmeh
in predstavljaš si mokro cesto
ki brizga dim ob mimovozu tovornjaka
karneval ki ugaša v zatonu

kakor napis – lokal napolnjen z ženskami
 kjer ob prvem namigu plačaš račun
 in Wim si je tod dobro zapomnil
 dvanajst posnetkov za vsako neuspelo ljubezen
 jaz le enega samega – a ljubezen
 je vseeno šla po zlu.

Leta sem bil na oknu
 ob njem ali pred njim a vselej sam
 in moje skrajno mesto je bilo drevo
 način hoje mežikanje oči.

II

Tako se boš – nesrečna ljubezen – po mnogih letih
 spet našla v teh besedah
 s kožo druge barve
 z nasmehom kot bi poljubljal zemljo
 in s kot jezero globokim vzdihljajem
 ki se ga dotakneš ko
 povesiš pogled.

Kaj pa ti veš? Odhajam
 pobirat črepinje – natovarjajoč
 prihodnost na skromna ramena
 in težji ko je moj tovor bolj se smejim

ležeč na boku – zleknjen
 si odgovorim da je moja bit drugje
 torej tu – nobene druge zadrege
 razen da ti pojasnim kje.

Po tej glasbi se gibljejo valovi
 na tej barki ugašajo kresovi
 v teh rokah je moč in odhod
 in potem izgubiti se in se znati vrniti
 in potem izgubiti se in vedeti da se boš vrnil.

III

Imam ljubezen oddaljeno šest pedi
 a kljub temu ne zaznavam njene sence
 in ogenj ki prodira – tih
 brez teže na licih navzočih.
 A v tej temni sobi
 mi polna spominov ničesar ne bo znala dati
 toplota snega ko nasloni
 svoje nedolžne solze
 in velikanska izgubljena ljubezen
 v tkanini in med gumbi:
 je samo rahel dotik
 zaradi katerega se komaj ozreš.

Moje gibanje je stanje negibnosti
premišljevanja in vnovičnega odhoda.
Moj korak je *pasó doble*
roke iztegnjene proti jasnovidnosti
imam ljubezen že izgubljeno
oddaljeno šest pedi.

(prsti)

Imam majhne prste – tenke nohte
in slabo prstrižene.
Nekateri pravijo: to so ženski prsti.

In tako sem mislil tudi jaz
dokler mi ni nekdo drug rekel
da so to prsti umetnika.

Tako bi prav lahko bil
umetnica
ko bi imel samo prste.

Ko bi le imel samo prste.

Italijan – mi pravijo.

In tam: Slovenec.

Stoletja so trosili jalovo seme
in zaklepali ograde pripadnosti
najboljše usedline te dežele
pastirji blodnih življenj – razjedalci
slanega zrna – nevedni ljudje
v soočenju s sabo in svojo lastno nedolžnostjo.

(Gnoj namesto vrtnice
je naslabši med vonjavami
a najboljši za
gnojilo in limfo – torej za
življenje kakšne druge stvari)

In premagani in nepriljubljeni v večnem snegu
majhnosti – potrebujoč oddaljenosti in izgubljeni
zaradi drugačnosti – so štirje bradati starci
prasketajoč z besedami
zanetili ogenj
in naslikali plamene rži in ropota.

(Slovani – s š-jem – neznosno breme.
Si plačal? To sem storil in za vse svoje življenje
in za življenji svojega očeta in svojega sina
zaznamovana s kakršnim koli zrcalom ki izkrivlja
neskončno linijo ali točko)

Tako sem Michele in Miha

in meni je prav

da sem le še Michael in vse drugo

in da bi ime ne bilo vse

- odkrita dvojezična tabla

kjer bi kromosomi mogli razširiti obzorje.

Prevedla Taja Kramberger

Michele Obit, rojen 24. oktobra 1966 v Ludwigsburgu, sé je leta 1968 s starši priselil v Italijo. Danes živi v Čedadu in je urednik kulturne rubrike *Novega Matajurja* (tednika Slovencev Videmske pokrajine). Izdal je dve pesniški zbirki *Notte delle radici* (1988), za katero je prejel prvo nagrado na mednarodnem pesniškem srečanju *Lionnes Cluba* v Milanu in dvojezično *Per certi versi / po drugi strani* (1995; s slovenskim prevodom Marka Kravosa). Leta 1998 se je, med drugimi povabljenimi pesniki iz tujine, udeležil mednarodnega pesniškega srečanja v Medani. Pred kratkim je v Italiji pod njegovim tutorstvom izšla (v Italiji močno, pri nas pa komajda) odmevna antologija (sedmih) mladih slovenskih pesnikov z naslovom *Nuova poesia slovena* s spremno besedo Mirana Košute.